

РЕШЕНИЕ

№ 649

гр. София, 11.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ в публично заседание на четиринадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20211110209570 по описа за 2021
година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

С Наказателно постановление (НП) № Р-10-506 от 17.06.2021г., издадено от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, връзка §1, т.51 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ на е наложена имуществена санкция в размер на 3000 (три хиляди) лева за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

Недоволен от Наказателното постановление е останало наказаното Дружество, което в жалба /чрез адв. Мариан Гочев/ заявява, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, издадено при неправилно и превратно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Посочва се, че Дружеството не е извършило вмененото му нарушение при условията на повторност. Според жалбоподателя, за да е налице повторност следва нарушителят да е извършил процесното нарушение в 1-годишен срок от влизане в сила на НП отново за нарушение по чл.108 от КЗ /в сила от

01.01.2016г./.

Твърди се, че налагането на санкция по реда на чл.644, ал.2 от КЗ за нарушение на чл.108 от КЗ поради наличие на предходно нарушение по чл.107 от КЗ /отм./ представлява правоприлагане в следствие на тълкуване и аналогия на закона, т.е. „налагане на санкция по аналогия”, което било недопустимо според Закона за нормативните актове в административно – наказателното производство. По отношение прилагането на чл.644, ал.2 от КЗ в жалбата се твърди, че за да бъде приложен този квалифициран състав на нарушението е необходимо в Акта, с който същото се предявява, да са описани фактите, довели до приложението на този по-тежък състав. В тази връзка и на основание чл.84 от ЗАНН се прави позоваване на НПК. Твърди се, че повторността е елемент от обективната страна на квалифицирания състав /съставомерен признак/ и на основание чл.42, т.4 от ЗАНН в АУАН следва да бъдат описани фактите, обуславящи квалифициращия признак, а не само основния състав на нарушението. Индивидуализацията на наказанието не следва да се смесва като дейност с тази по определяне на приложимия състав - основен, квалифициран, привилегирован. Заявява се, че процесният АУАН съдържа констатации само за факти по отношение на нарушението по чл.108 от КЗ и липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Едва с НП се въвеждали фактически твърдения за „повторност”, респ. Дружеството е наказано по реда на чл.644, ал.2 от КЗ. Поради това се прави извод, че в случая НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. На това основание се претендира за грубо нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. Постановеното НП противоречало и на принципа *refurmatio in reius*, доколкото е наложена по-тежка санкция на Дружеството за по-тежко деяние, от първоначално установеното. С налагането на санкция за квалифициран състав на нарушение, което не е било предявено с АУАН, Дружеството било поставено в по-неблагоприятно положение от извършителите на престъпни деяния, отличаващи се с много по-голяма степен на обществена опасност от административните нарушения. На следващо място в жалбата се посочва, че правната квалификация на нарушението била неправилна, тъй като следвало да се приложат разпоредбите на чл.496 и сл. от КЗ, а не общата норма на чл.108 от КЗ. Претендира се за нарушение по чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, тъй като било налице несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП и дадената му правна квалификация. Счита се, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати и други съществени нарушения на процедурните правила. Датата на извършване на нарушението също била неправилно определена. Досежно наказанието се заявява, че то не съответства на целите на административното наказание, нито на тежестта и характера на нарушението, тъй като не били налице отегчаващи вината обстоятелства. Отделно от това се приема, че извършеното административно нарушение е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като няма настъпили обществено – опасни последици от деянието, а и защото към момента на съставяне на АУАН застрахованото лице изцяло е получило определеното му застрахователно обезщетение. Поради това се иска СРС да отмени атакуваното Наказателно постановление. Алтернативно се моли съдът да преквалифицира наложената санкция от такава по чл.644, ал.2 от КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 от КЗ и да наложи минималния законов размер на административното наказание.

Пред СРС жалбоподателят не изпраща процесуален представител, който да вземе становище по спора.

Въззиваемата страна, чрез процесуалния си представител юрк. Генова, оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 14.09.2021г. юрк. Генова моли съда да потвърди изцяло процесното Наказателно постановление като правилно и законосъобразно, а жалбата да бъде оставена без уважение. Според процесуалния представител на въззиваемата страна в хода на административно-наказателното производство не е допуснато нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Изтъква се, че застрахователят се е произнесъл с 4-месечно закъснение, а нарушението е извършено при условията на повторност като Наказателното постановление, с което се констатира повторност, е също за нарушение, извършено при условията на повторност и поради това се изключва приложението на чл.28 от ЗАНН. С това юрк. Генова обяснява и определения размер на санкцията на Процесуалният представител на въззиваемата страна претендира и юрисконсултско възнаграждение.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намери за установено следното от **фактическа страна** :*

С Наказателно постановление № Р-10-12 от 02.01.2020г., издадено от Илиана Христова, Заместник – председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, потвърдено с Решение от 16.11.2020г. по НАХД № 1354/2020г. на СРС, НО, 23-ти състав (влязло в законна сила на 12.12.2020г.) жалбоподателят е бил наказан по административен ред за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ, извършено на 22.08.2019г.

На 12.12.2020г. лек автомобил участвал в пътно – транспортно произшествие /ПТП/ с лек автомобил Виновен за ПТП бил водачът на лек автомобил „Ситроен“. Собственик и водач на лек автомобил е Иван Вълчев. За случая бил съставен Двустранен констативен протокол за ПТП, според който и по двете превозни средства имало щети в следствие на ПТП-то. За лек автомобил „Ситроен С4“ с рег. № СВ 2904 РХ имало сключена в задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - с полица № BG/02/120003140546, валидна от 10.11.2020г. до 09.11.2021г.

За настъпилото ПТП Веска Вълчева завела щета № 2010036650 от 15.12.2020г. в Пред застрахователя било подадено Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС и било попълнено Уведомление за необходимите документи за завеждане на щета и изплащане на застрахователно обезщетение. В този документ било отбелязано, че на 15.12.2020г. са били предадени на застрахователя следните документи : „Претенция /попълнен образец“, „Протокол от ПТП /Констативен протокол/“, „СРМПС + ГТП“. Било посочено, че се чака представянето на „СУ + талон“ и данни за банковата сметка на собственика или упълномощено от собственика лице. На 17.12.2020г. и тези документи били предоставени на застрахователя. На 16.12.2020г. по отношение на увреденото МПС

бил извършен оглед и опис на щетата. На 18.12.2020г. претендиращото обезщетение лице отказало извършването на следващ оглед на МПС-то и това било документирано в Опис на щета № 3. Относно щетата била извършена калкулация. На 29.12.2020г. от издали и Доклад по щетата. От застрахователното Дружество определили обезщетение по заведената щета в размер на 1024,51 лева. Реално плащане на сумата от 1024,51 лева било извършено от по сметка на Иван Вълчев на дата 10.05.2021г.

Междувременно в КФН под вх. № 91-02-535 от 27.04.2021г. е постъпила жалба от Иван Димитров Вълчев относно липсата на плащане от страна на застрахователното Дружество по заведената щета във връзка с ПТП от 12.12.2020г.

По повод на тази жалба е разпоредена проверка в КФН, във връзка с която от с писмо изх. № 91-02-535 от 29.04.2021г. е изискана информация и документация касателно процесната претенция.

В отговора си с писмо до КФН с вх. № 91-02-535 от 12.05.2021г. излага съображенията си и изпраща на КФН преписката по конкретната щета.

Със Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. Заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, е определил С.В. Александрова като лице, което да съставя Актове за установяване на административни нарушения /АУАН/ по КЗ.

Във връзка с протеклата в КФН проверка по конкретния казус св. Светослава Александрова (в присъствието на други две лица – свидетели при съставянето на Акта : ... и Цветомир Митков Яков) съставила Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-420 от 20.05.2021г., в който изрично е посочила, че за е възникнало задължението, считано от 18.12.2020г., да се произнесе по претенцията в срок до 14.01.2021г. включително по един от алтернативно посочените в т.1 и т.2 от чл.108, ал.1 от КЗ начини. Актосъставителят е приел, че се е произнесло по заведената претенция извън законоустановения срок, с което е нарушил разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ. В Акта е посочено, че нарушението е извършено на 15.01.2021г. в гр. София, а е установено на 12.05.2021г. Този АУАН е предявен на нарушителя и е подписан от пълномощник на на 20.05.2021г.

Въз основа на този АУАН е издадено обжалваното Наказателно постановление № Р-10-506 от 17.06.2021г., с което Владимир Савов като Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, връзка §1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ е наложил на имуществена санкция в размер на 3000 лева за извършено нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ.

Наказателното постановление е получено на 22.06.2021г. (видно от известието за доставяне, приложено след процесното НП) и е обжалвано с жалба, изпратена по пощата на

22.06.2021г. и входирана в КФН под № 91-01-559 от 24.06.2021г.

Приетата от съда фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства : показанията на свидетелката Александрова, както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства – известие за доставяне на процесното Наказателно постановление; АУАН № Р-06-420 от 20.05.2021г.; известие за доставяне на жалба срещу НП № Р-10-506/17.06.2021г.; пълномощно; жалба вх. № 91-02-535 от 27.04.2021г.; опис – заключение по щета; писмо от до Иван Вълчев с изх. № ОК-204605 от 12.04.2021г.; писмо от КФН до с изх. № 91-02-535 от 29.04.2021г.; писмо от до КФН с вх. № 91-02-535 от 12.05.2021г.; застраховка „Гражданска отговорност“ с полица № BG/02/120003140546; справка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“; Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС; Двустранен констативен протокол за ПТП; свидетелство за управление на МПС и контролен талон на Иван Димитров Вълчев; удостоверение за техническа изправност на МПС; свидетелство за регистрация на МПС – част II; удостоверение за банковата сметка на Иван Димитров Вълчев; Уведомления за необходими документи (лист 19-гръб и лист 20 от делото); опис на щета № 3 (лист 21 от делото); Калкулация на щета; Доклад № 201003665001 от 29.12.2020г.; платежно нареждане от дата 10.05.2021г.; Наказателно постановление № Р-10-12 от 02.01.2020г., издадено от Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“; Решение от 16.11.2020г. по НАХД № 1354/2020г. по описа на СРС, НО, 23-ти състав; Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и извадка от ДВ бр.67 от 2020г.

Целият наличен по делото доказателствен материал е непротиворечив, еднопосочен, взаимно обусловен, поради което съдът го кредитира напълно.

Писмените доказателства са обективни, непротиворечиви и с достоверна дата. Поради това съдът им се доверява изцяло. Показанията на свидетелката Александрова звучат обективно и непредубедено. Те намират опора в писмените доказателства по делото. Поради това съдът се доверява и на тях.

От Двустранния констативен протокол за ПТП се установява настъпването на застрахователното събитие /пътния инцидент между двете МПС-та/ на дата 12.12.2020г. Всички писмени доказателства сочат, че за „виновния“ за ПТП автомобил в има сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, валидна към месец декември 2020г., а също и че за настъпилите по лек автомобил „Форд Фокус“ увреждания в следствие на ПТП е заведена щета № 2010036650 от 15.12.2020г. На база приложените по делото Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС; Уведомления за необходими документи; Опис на щета № 3; опис – заключение на щета на МПС; Калкулация по щетата; Доклад по щетата и платежно нареждане от 10.05.2021г. се установява, както факта на завеждане на щетата в застрахователното Дружество, така и датите на проведения оглед на автомобила, на предоставяне на документи на

застрахователя, а така също и отказът на претендиращото обезщетение лице да се извърши следващ оглед на МПС-то. От посочената тук доказателствена съвкупност се установява и размерът, респ. датата на изплащане на обезщетението. В подкрепа на тези фактически изводи са и кредитираните от съда показания на свидетелката Александрова.

Съдът се доверява напълно на Наказателно постановление № Р-10-12 от 02.01.2020г., издадено от Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“; Решение от 16.11.2020г. по НАХД № 1354/2020г. на СРС, НО, 23-ти състав; Заповед 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и на извадката от ДВ бр.67 от 2020г., тъй като това са официални документи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. От извадката от Държавен вестник /лист 40 от делото/, както и от сайта на КФН се установява, че Владимир Савов е Заместник - председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ от юли 2020г., включително и към момента на издаване на НП – 17.06.2021г. Това означава, че той има правомощието по чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН и чл.647, ал.2 от КЗ да издава НП като налага глоби и имуществени санкции за нарушения по Кодекса за застраховането. От приложената на лист 32 от делото Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и с оглед нормата на чл.647, ал.1 от КЗ се доказва, че към 20.05.2021г. свидетелката Александрова е имала право да съставя Актове за установяване на административни нарушения на Кодекса за застраховането, тъй като е била оправомощена за това от Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“. Това означава, че процесните АУАН и НП са издадени от опровомощени за това лица. От цитираните по-горе Наказателно постановление № Р-10-12 от 02.01.2020г., издадено от Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и Решение от 16.11.2020г. по НАХД № 1354/2020г. по описа на СРС, НО, 23 състав се установява, че е било наказано по административен ред за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ, фактически изразяващо се в това, че на 22.08.2019г. в гр. София не е изпълнило задължението си в срок до 15 работни дни от представяне на последното доказателство за основанието и размера на претенцията да се произнесе по застрахователната претенция по един от посочените в т.1 и т.2 от чл.108, ал.1 от КЗ начини като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователна сума или мотивирано откаже плащане. Това Наказателно постановление е влязло в сила на 12.12.2020г.

Доколкото писмените и гласни доказателства са обективни, еднопосочни и непротиворечиви помежду си, съдът намира за ненужно по-подробното им анализиране (по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК).

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи :

Жалбата е подадена в законоустановения 7-дневен срок от оправомощено за това

лице срещу административен акт, подлежащ на проверка по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, поради следните съображения :

Неправилно е твърдението на жалбоподателя относно правната квалификация на нарушението - че в конкретния случай са приложими разпоредбите на чл.496 и сл. от КЗ, тъй като били специални по отношение на чл.108, ал.1 от КЗ. Нормата на чл.496 от КЗ се отнася до задължението на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите да се произнесе в 3-месечен срок от предявяване на застрахователната претенция, докато чл.108 от КЗ касае задължението на застрахователя да определи и изплати, респ. мотивирано да откаже плащане в срок до 15 работни дни от представянето на последното доказателство относно основанието и размера на претенцията. От тук съответно следва изводът, че тези два срока започват да текат от различен начален момент, поради което не може да се приеме, че едната норма е специална спрямо другата разпоредба от КЗ. Напротив, щом в чл.106, ал.3 от КЗ изрично е уреден въпросът с претенциите по застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, то твърдението, че чл.108 от КЗ (който препраща към чл.106 от КЗ) не се отнася до претенции по застраховка „Гражданска отговорност”, се явява невярно. Предвиденият в чл.496 от КЗ тримесечен срок за окончателно произнасяне на застрахователя по претенцията за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите не освобождава застрахователя от задължението му да определи и изплати, респ. да откаже изплащане на застрахователно обезщетение в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ. Съгласно чл.108, ал.3 от КЗ в случаите по застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите срокът по чл.496, ал.1 от КЗ се прилага само, когато не са представени всички доказателства по чл.106 от КЗ. Именно поради това съдът счита, че в процесния случай /при представяне на всички поискани доказателства и неизискани други такива от страна на/ приложима се явява разпоредбата на чл.108 от КЗ, а не на чл.496 и сл. от КЗ.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя досежно повторността на нарушението. Повторността не е елемент от фактическия състав на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ /видно от съдържанието на самата норма/. Поради това непосочването ѝ в АУАН не съставлява процесуално нарушение. В случая повторността е обстоятелство, обосноваващо размера на наказанието и в този смисъл е относима към приложимата санкционна норма, а чл.42 от ЗАНН /за разлика от чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН/ не поставя изискване в АУАН да се посочва видът и размерът на наказанието, респ. приложимата санкционна норма. Поради това посочването за първи път в НП на обстоятелството, че деянието е извършено повторно е във връзка с изискването на чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН, а не като част от описанието на нарушението. Ето защо и този довод на жалбоподателя е неоснователен.

Съдът не констатира разминаване между фактическата обстановка и правната квалификация на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ в Акта и в Наказателното постановление. Не може да се говори и за нарушено право на защита на жалбоподателя, тъй като той е знаел, че за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ е бил санкциониран с Наказателно постановление № Р-10-12 от 02.01.2020г., преминало през съдебен контрол и влязло в законна сила на 12.12.2020г.

След съпоставяне на съдържанието на Акта и на Наказателното постановление става ясно, че е налице съответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП. По един и същи начин в АУАН и в НП са посочени елементите от фактическия състав на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ - вида на настъпилото застрахователно събитие, датата на оглед, на представяне на доказателства по смисъла на чл.106 от КЗ пред застрахователя, вкл. и датата на отказ на ползвателя на застрахователна услуга да бъде направен допълнителен оглед на МПС-то, какъв е законоустановеният срок за произнасяне, кога изтича той и че в този период не е имало произнасяне от страна на по един от двата начина, посочени в закона. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи нарушителя да разбере административно – наказателното обвинение срещу него. Досежно твърденията за повторност – доколкото те не са елемент от фактическия състав на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ – непосочването им в АУАН не съставлява процесуално нарушение.

След собствена служебна преценка на материалите по делото съдът достигна до извода, че между АУАН и обжалваното НП има пълно съвпадение на фактите, чрез които са зададени рамките на конкретното обвинение. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. Няма допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице да разбере за какво нарушение го наказват. Съдът не откри основания за отмяна на НП на формално основание. И в Акта, и в Наказателното постановление пълно и точно са описани нарушението, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които то е било извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени. Правната квалификация по чл.108, ал.1 от КЗ е прецизна и в съответствие с текстовото описание на състава на административното нарушение. Актът и Наказателното постановление са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. В случая нарушението е извършено на 15.01.2021г. Двугодишният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН изтича съответно на 15.01.2023г. Тримесечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН започва да тече от откриване на нарушителя. Писмото с документите по конкретната щета са постъпили от застрахователя в КФН на 12.05.2021г. (видно от писмото на лист 15 от делото) и няма как преди тази дата да се приеме, че административно – наказващият орган е можел да установи нарушението и автора му. Считано от тогава до датата на съставяне на Акта е минало време, по-малко от два месеца. Поради това СРС приема, че в случая сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН са спазени. Доколкото от съставянето на Акта на 20.05.2021г. до датата

на издаване на Наказателното постановление /17.06.2021г./ е изминал срок, по-кратък от 1 месец, съдът приема, че е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

В случая са съобразени и изискванията на чл.40, ал.1 и ал.3, респ. чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН. Налице са всички реквизити по чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН.

Поради това СРС счита, че не са допуснати процесуални нарушения при съставянето на АУАН и при издаването на оспорваното НП. Същите изхождат от компетентни лица (съгласно нормата на чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, чл.647, ал.1 и ал.2 от КЗ и т.1.2.3. от Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”), поради което спорът следва да бъде решен по същество.

Съгласно чл.108, ал.1 от КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по Раздел I от Приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, Раздел II, буква „А“ от Приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. В случая претенцията е от застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, която е посочена в точка 10, Раздел II на Приложение № 1. Доказателствата по чл.106 от КЗ са не само документите, удостоверяващи застрахователния договор и застрахователното събитие, но и веществените доказателства – представянето на автомобила за оглед и опис на щетата. В този смисъл е Решение № 4228/17.06.2016г. на Административен съд – София град, XI касационен състав по КНАХД № 3379/2016г. От кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства се установява, че в случая предаването на писмените доказателства е станало на 15.12.2020г. и на 17.12.2020г.; огледът на МПС е извършен на 16.12.2020г., а на 18.12.2020г. е бил отказан допълнителен оглед на автомобила. След тази дата не са били изисквани документи и не са били правени огледи на МПС-то. Поради това правилно административно – наказващият орган е приел, че 15-дневният срок по чл.108, ал.1 от КЗ /броим в работни дни/ започва да тече от 18.12.2020г. и съответно изтича на 14.01.2021г. Същевременно по делото се доказва, че няма мотивиран отказ за плащане на застрахователна сума от страна на, а същевременно има определена и изплатена едва на 10.05.2021г. сума на Иван Димитров Вълчев. Това означава, че застрахователят е определил и изплатил обезщетението със закъснение от почти 4 месеца.

Представянето на изискуемите документи поражда задължение за произнасяне, а не за уважаване на предявената претенция (виж Решение от 30.03.2009г. по КНАХД № 428/2009г. на Административен съд - София град и Решение от 28.11.2008г. по КНАХД № 4348/2008г. на Административен съд - София град). Поради това и доколкото в текста на чл.108 от КЗ е записано, че застрахователят „е длъжен” да се произнесе по претенцията, то явно този срок от 15 работни дни е задължителен, а не пожелателен. Поради това определянето на сумата и нейното изплащане след законоустановения срок са без значение за съставомерността на деянието.

Водим от изложеното до тук съдът приема, че доколкото по делото се установи, че до 14.01.2021г. включително не е определило и изплатило размера на обезщетението или застрахователната сума, нито мотивирано е отказало плащането, то явно Дружеството е нарушило нормата на чл.108, ал.1 от КЗ.

От субективна страна следва да се посочи, че отговорността на юридическите лица е безвиновна.

Това нарушение е формално. За осъществяването му следва да се докаже, че е изминал срокът от 15 работни дни от представяне на последното доказателство /в случая от отказа на допълнителен оглед – на 18.12.2020г./ и да не е налице нито мотивиран отказ, нито определяне и изплащане на обезщетението. В настоящия казус съгласно доказателствата, събрани по делото, се установи, че доколкото плащането на обезщетението датира от 10.05.2021г., а до 14.01.2021г. включително то не е било реализирано, нито пък мотивирано е отказало заплащане на това застрахователно обезщетение, то явно е налице и тази условно обособена втора предпоставка. С реализирането и на двете предпоставки /изтичането на срока от 15 работни дни и непредприемането на действия по плащане или отказ/ нарушението е довършено. В случая това е станало на първата следваща дата след последния ден от срока по чл.108, ал.1 от КЗ, а именно на 15.01.2021г. Правилно административно - наказващият орган е приел, че е било реализирано нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ от страна на юридическото лице – застраховател.

Съгласно чл.644, ал.1, т.2 от КЗ на юридическите лица, които извършат или допуснат извършване на нарушение на разпоредбите на този кодекс извън случаите по член 635 - 643 (както е в настоящия случай – на нормата на чл.108, ал.1 от КЗ), се налага имуществена санкция в размер от 1000 лв. до 20000 лева. При повторно нарушение (съгласно чл.644, ал.2 от КЗ) наказанието за юридическите лица е „имуществена санкция” от 2000 лева до 40000 лева.

Според §1, т.51 от Допълнителните разпоредби на КЗ „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. На е било издадено Наказателно постановление № Р-10-12 от 02.01.2020г. от Заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което застрахователят е бил санкциониран с имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ. Това Наказателно постановление е влязло в законна сила на 12.12.2020г. Процесното нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ е извършено на 15.01.2021г., т.е. в едногодишен срок от влизане в сила на Наказателно постановление № Р-10-12 от 02.01.2020г., касаещо същото по вид административно нарушение. Поради това правилно административно - наказващият орган е приел, че наказанието на застрахователя следва да бъде определено при условията на чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ.

За пълнота на изложението и във връзка с доводите от жалбата, без в случая повторността да е обусловена от предишно нарушение по чл.107, ал.1 от КЗ /отм./, СРС намира за редно да посочи принципното си разбиране, че разликата между чл.108, ал.1 от КЗ и чл.107, ал.1 от КЗ /отм./ е само в срока - по сега действащия закон 15-дневният срок се брои в работни дни, докато при отменения КЗ – в календарни дни. Новият ред е по-благоприятен за нарушителя, тъй като 15 работни дни са повече от 15 календарни дни. Въпреки това, обаче, по същината си нарушението е едно и също. Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че за да е налице повторност трябва застрахователят да е бил наказан само за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ, но не и по чл.107, ал.1 от КЗ /отм./, тъй като не е важна номерацията на разпоредбата, а съдържанието ѝ. При преценката за „повторност“ съдът следи за фактите, за които веднъж вече застрахователят е бил наказан – дали те са същите като фактите, който изпълват състава в случая на чл.108, ал.1 от КЗ. Тук не говорим за правоприлагане по аналогия, а за преценка /чисто правна и дължима от съда/ на две норми, които са били в сила през различен период от време, но по същността си отнасящи се до едно и също по вид административно нарушение. Противното би означавало само заради влизането в сила на нов КЗ от 01.01.2016г. всички предишни нарушения на застрахователя, вкл. и по чл.107, ал.1 от КЗ /отм./ да се заличат все едно никога не са били извършени и санкционирани, което е абсурдно.

Съдът, като съобрази естеството на допуснатото нарушение и това, че то е извършено при условията на повторност, намира, че правилно наказващият орган е ангажирал отговорността на В случая административното наказание на е малко над законовия минимум по чл.644, ал.2, предл.2 от КЗ. Повторността е взета предвид в нормата на чл.644, ал.2 от КЗ, поради което втори път не следва да се отчита като отегчаващо обстоятелство. Като такова се очертава това, че на съда са служебно известни много други подобни случаи на нарушения по чл.108, ал.1 от КЗ от страна на, за които се водят немалко дела пред СРС и АССГ. Обстоятелство, че обезщетението е изплатено на 10.05.2021г., т.е. след като е започнала проверката в КФН, в случая следва да се приеме също като отегчаващо отговорността обстоятелство, тъй като застрахователят е бил уведомен за започналата проверка в КФН с писмо с изх. № 91-02-535/29.04.2021г. Това означава, че застрахователят е изплатил обезщетението след като е научил за започналата в КФН проверка по случая. Сметчаващи отговорността обстоятелства липсват. Сроктът на закъснението в случая не е нито отегчаващо, нито сметчаващо обстоятелство. Поради това, но и доколкото застрахователят все пак се е произнесъл по претенцията /макар и със закъснение/ като е изплатил обезщетението на застрахованото лице, съдът счита, че имуществената санкция правилно е определена в рамките на малко над законовия минимум, а именно 3000 лева. Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че наказанието не съответствало на целите на административното наказание, нито на тежестта и характера на нарушението, тъй като наложената имуществена санкция е малко над законоустановия минимум по чл.644, ал.2, предл.2 от КЗ, а доколкото това далеч не е единственият подобен случай на нарушение от страна на този застраховател на чл.108, ал.1 от КЗ именно чрез налагане на имуществена

санкция може да се предупреди и превъзпита нарушителят да спазва установения правен ред и само така може да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите правни субекти.

В конкретния случай не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства. Нарушението е формално и представлява типична проявна форма на нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ и дори е извършено повторно. Съдът отчита и това, че приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Поради това този съдебен състав счита, че в случая нормата на чл.28 от ЗАНН е неприложима. Конкретното нарушение не се характеризира с изключително ниска степен на обществена опасност. Бездействието на застрахователя по смисъла на чл.108, ал.1 от КЗ се отразява на правата на застрахования. Застрахователите имат особено важна компенсаторна функция – те акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди като неизпълнението на тази основна функция от застрахователя в установения по закон срок води до засягане имуществената сфера на застрахованите лица и обезсмисля в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането. Застрахованото лице има интерес да получи отговор или своевременно обезщетение при настъпило застрахователно събитие, в следствие на което то е претърпяло имуществени вреди. С бездействието си в дадения в чл.108, ал.1 от КЗ срок застрахователят нарушава именно този интерес на застрахованото лице. Настоящият казус не представлява отклонение, а е по-скоро типична проявна форма на нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ. Поради това СРС – 10 състав не счита, че е налице маловажен случай и не следва да се уважава направеното в тази връзка искане на жалбоподателя.

С оглед на всичко изложено до тук СРС прие, че издаденото срещу Наказателно постановление № Р-10-506 от 17.06.2021г., подписано от Заместник - председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, следва да се потвърди изцяло.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН въззиваемата страна КФН има право на разноски – доколкото по време на съдебните прения пред СРС – 10 състав процесуалният представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63, ал.3 от ЗАНН в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноски по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН в полза на КФН следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда, който, обаче, не може да е по-голям от максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Според чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В случая по настоящото

дело е имало едно открито съдебно заседание пред СРС – 10 състав с участието на процесуален представител на КФН. Доколкото същият е взел активно участие в защита на тезата си по време на съдебните прения пред СРС, но също така и доколкото самият правен спор не се отличават с фактическа и правна сложност, на основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН, вр. чл.144 от АПК, вр. чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.37, ал.1 от ЗПП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на КФН юрисконсултско възнаграждение в размер малко над минимума, предвиден в чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. сумата от 90 (деветдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.63 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-506 от 17.06.2021г., издадено от Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, връзка §1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ на е наложена имуществена санкция в размер на 3000 (три хиляди) лева за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

ОСЪЖДА нарушителя с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление - гр. София, район „Лозенец“, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, представлявано заедно от ... и, **да заплати** на основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН, вр. чл.144 от АПК, вр. чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.37, ал.1 от ЗПП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ **на Комисия за финансов надзор сумата от 90 (деветдесет) лева** за направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____